

OTVORENO

Pisma

Tuđmani su iz naselja Žejinci u općini Luka

U javnim medijima (»U Kumrovcu HDZ, a u V. Trgovišću SDP«, *Vjesnik*, 19. svibnja) kao uostalom i u Tuđmanovoj službenoj biografiji navodi se Veliko Trgovišće kao rodno mjesto prvoga predsjednika Republike Hrvatske. No, u lokalnoj sredini zna se da pokojni predsjednik vuče ne tako daleke korijene iz naselja Žejinci u općini Luka, koje naselje graniči s općinom Veliko Trgovišće. U Žejincima je zaselak Tuđmani i već tridesetak godina Ulica Tuđmani te vrlo rasprostranjeno prezime Tuđman. Inače, Tuđman je rijetko prezime. Djed pokojnoga predsjednika iz Žejinaca »priženio« se svojedobno u naselje Domahovo, koje je administrativno u općini Veliko Trgovišće. Rodna kuća Tuđmana smještena je na granici između općine Veliko Trgovišće i općine Luka, koja pripada Zagrebačkoj županiji. U općini Luka od njezina osnivanja na vlasti je neprestano Hrvatska demokratska zajednica. Koliko je tome pridonijela činjenica o korijenima prvoga predsjednika HDZ-a i predsjednika Republike Hrvatske s ovoga područja, a koliko djelovanje lokalnoga HDZ-a ili pak jedno i drugo, najbolje znaju birači. I na posljednjim izborima pobijedio je HDZ s osvojenih 52 posto ukupnih glasova.

DRAGUTIN MIKŠAJ

predsjednik Općinskoga vijeća Luke

Može li takav čovjek biti uvjereni antifašist

Prigodom obljetnice pobjede nad fašizmom javio se i Miljenko Benčić svojim govorom, predstavljajući se kao antifašist. Taj čovjek bio je u Pazinu predsjednik općine dok sam ja radio na sudu. Kao sudac primjenjivao sam socijalističke zakone, a što sam drugo mogao? Benčiću se to nije sviđalo. Nastojao je svim nedopuštenim sredstvima onemogućiti me u radu. U vezi s deložacijom ja sam morao poštivati propise i nisam smio deložirati franjevece iz njihova samostana a da im se ne osigura odgovarajući smještaj. To je, i ne samo to, ozlovoljilo Benčića pa me je u suradnji sa svojim udbaškim istomišljenicima strpao u zatvor i pokrenuo kazneni postupak protiv mene tvrdeći, uz ostalo, da sam kaznio milicionara samo zato jer je komunist. Okružni sud u Puli utvrdio je da nisam prekršio zakon ni tada ni za cijeloga službovanja u sudu. Kao svjedoka Benčić i njegovo društvo pozvali su informbiroovca kojem su zaprijetili da će opet ići na Goli otok gdje su njega i druge mučili Titovi i Rankovići udbaši, što zastrašeni lažni svjedok protiv mene Titu i Rankoviću nikad nije mogao oprostiti. Benčić je tvrdio da će brojni svjedoci potvrditi njegove tvrdnje o meni, ali se to nije dogodilo. Može li čovjek takva moralnog lika biti uvjereni humani antifašist? Ni Benčić ni bilo tko iz njegova društva nisu mi se nikad ni ispričali, nego su naprotiv zahtijevali da me sudovi što strože kazne.

MIRKO SUNIĆ
ZAGREB

Proslava u Kumrovcu bez izvješća u Vjesniku

Prosvjedujem što je u *Vjesniku* od 23. svibnja 2005. izostao izvještaj s proslave Titova rođendana u Kumrovcu 21. svibnja. Listao sam i okretao više puta toga dana *Vjesnik* u nevjericu da taj značajan list nije niti primijetio da se u Kumrovcu okupilo više od pet tisuća suboraca i štovatelja Josipa Broza. Ako se želi da *Vjesnik* bude list hrvatske političke javnosti, onda je to kontraproduktivno, jer velika većina hrvatskoga naroda smatra Josipa Broza najznačajnijim Hrvatom svih vremena i bitnom povijesnom osobom dvadesetoga stoljeća. S druge strane, *Vjesnik* se raspisao o Ravnoj gori i Draži Mihailoviću, što je možda u redu, ali ne na teret naše pozitivne povijesti.

IVAN PAJ
ZAGREB

Stajališta

»Najžešći« Hrvati Udbini agenti

Od njih je dolazilo nasilje kojim se Jugoslavija koristila za svoje likvidacije posvema ljudski i politički neporočnih Hrvata

GOJKO BORIĆ

Htio bih dovršiti svoje »dopisivanje« s Markom Bušićem odgovorom na njegov napis u Stajalištima u *Vjesniku* od 11. svibnja. On ponovno upotrebljava pretpostavku, što kao racionalni odvjetnik ne bi smio, da sam »do danas ostao pobornik načela da je žrtva uvijek kriva«. To naprosto nije istina.

Svi Hrvati koje je u Njemačkoj ubila Udba bili su žrtve, no to nisu bili svi hrvatski nasilnici protiv jugoslavenskih osoba i predmeta, jer je njihovo djelovanje bilo kontraproduktivno za hrvatsku stvar u izbjeglištvu, ali i u domovini.

Arhiv »crnih legendi« o Hrvatima

Nisu žrtve oni koji su bili upali u Odjel ambasade Kraljevine Švedske za zaštitu jugoslavenskih interesa (tako se zvala nepostojeća jugoslavenska ambasada u Mehlemu nakon prekida njemačko-jugoslavenskih odnosa), kojom je prilikom ubijen pazikuća predstavništva, čime su ti »gastarbajteri« povrijedili njemačko i švedsko gostoprimstvo te ugledu Hrvata u Njemačkoj nanijeli nepopravljivu štetu.

Njemački mediji, uglavnom u rukama ljevičara, kao i službena Njemačka, koja se strahovito stidjela svoje ratne prethodnice, saveznice NDH, reagirali su nepravdnim zaključcima iz arhiva »crnih legendi« o Hrvatima, a oni koji su upali u predstavništvo Jugoslavije morali su znati za posljedice svoga čina.

Kako bi danas reagirala Republika Hrvatska ako bi skupina Čečena upala u rusko veleposlanstvo, ubila njezina službenika i narušila hrvatsko-ruske odnose, premda bi Čečeni za to imali više razloga nego Hrvati za Jugoslavije? Vjerojatno bi postupila kao što je tada postupila SR Njemačka.

I ubojstvo jugoslavenskog konzula Milovanovića u Stuttgartu koje je počinio Franjo Goreta bilo je više nego pretjerano reagiranje, jer je Goreta mogao zločinačko vrbovanje konzula mirno prijaviti policiji koja bi mu pružila zaštitu. Udba je poslije pokušala atentat na Goretu: njemu je, hvala Bogu, uspjelo spasiti se, a počinitelji su bili procesuirani u Saarbrückenu, pa je sud u presudi istaknuo da je to bio Udbino zlodjelo i da njemačke vlasti trebaju spriječiti takvo narušavanje njemačkog suvereniteta. O tomu su naveliko pisale njemačke novine.

Njemačkoj policiji uspjelo je uhititi i atentatoricu na Branka Jelića, predsjednika Hrvatskog narodnog odbora. Bila je izvedena pred sud i kažnjena, pa su i o tome opširno javljali njemački mediji. No valja istaknuti da medijski odjek takvih događaja nije bio po volji hrvatskoj emigraciji, jer su je Nijemci povezivali s ustaškim reži-

mom i svojom mračnom prošlošću, a neki se u emigraciji i nisu previše trudili da se distanciraju od Pavelića i Luburića, dvaju najstrašnijih kreatura hrvatske politike u dvadesetom stoljeću.

Kao treći slučaj naveo bih ubojstvo jugoslavenskog ambasadora u Švedskoj, Rollovića, što je tamošnjoj hrvatskoj zajednici nanijelo gadne posljedice, pa se od toga morala distancirati čak postavljanjem vijenca na njegov odar, što je bio lukav politički potez.

»Za svakog Hrvata – tri Nijemca«

Djelovanje nekih hrvatskih drugara u Njemačkoj nije bilo primjerno. Sjećam se prosvjeda u Stuttgartu na kojima je neki bezveznjak nosio transparent »Za svakog Hrvata – tri Nijemca«, a policija je pratila povorku i održavala red, ne znajući da je to prijetnja fizičkom likvidacijom trojice Nijemaca ako vlada u Bonnu izruči nekog Hrvata Jugoslaviji.

To se nije dogodilo. Vlada kancelara Helmuta Schmidta (socijaldemokrata) s indignacijom je odbila pokušaj Beograda da za izručenje troje njemačkih terorista, uhićenih u Zagrebu, dobije u svoje šake jedanaest uglavnom hrvatskih emigranata. U korist Hrvata intervenirala je i Njemačka biskupska konferencija.

Moje je, i ne samo moje, iskustvo u emigraciji bilo da su »najžešći, megahrvati« bili agenti provokatori Udbe i da je od njih dolazilo nasilje kojim se Jugoslavija koristila za svoje likvidacije posvema ljudski i politički neporočnih Hrvata.

Autor je novinar i publicist iz Kölna.

Kao gospodari ljudskih sudbina

Djelovali su kao krvožedni čopor medijskih vukova kojima je najvažnije samo jedno – senzacija. Odavno su postali strah i trepet u Hrvatskoj!

TOMISLAV VUKOVIĆ

Budući da je u kontekstu »slučaja« Caritasova doma u Brezovici već dva puta (30. travnja i 12. svibnja) u *Vjesniku* spomenuto moje ime, primoran sam reagirati. Neću odgovarati na sve objede i netočnosti koje je objavila *Vjesnikova* novinarka o mom razgovoru s novinarem *Večernjega lista* na konferenciji za tisak u Caritasovu domu 29. travnja.

Prepuštajući je njezinim konstrukcijama, očigledno koordiniranima s pojedinim novinarima ostalih uredništava, htio bih upozoriti na ozračje koje je ondje vladalo, koje se razlikuje od onoga što je objavljeno u tisku.

Porazne činjenice za hrvatsko novinarstvo

To su, nažalost, porazne činjenice za hrvatsko novinarstvo, čega su među ostalim bili svjedoci svi sudionici ne samo spomenute konferencije za tisak nego i one od 27. travnja u istome domu zbog istoga »slučaja«.

Skupina mladih novinara (što cijelu problematiku čini još alarmantnijom) nastupila je krajnje agresivno i necivilizirano, upadajući drugima u

riječ, komentirajući glasno odgovore, prekidajući ne samo one koji su odgovarali na pitanja nego i one koji su ih postavljali (*sic!*) ako nisu bili po njihovoj mjeri.

Iz njih je cijelo vrijeme izbijala arogancija, zajedljivost, mržnja (»Što bi bilo, gospođo Brajša, da ste ubili četrnaest štićenika...?«), pomanjkanje kulture komunikacije, podsmjehivanje (»Koji smo mi bezbožnici!«), izrugivanje, bahatost (»Ne dirajte mi Žganca, on je moj!«)... A odgovori kao da ih uopće nisu zanimali.

Gospodari ljudskih sudbina

Kad ih je bivši ravnatelj škole koju pohađa dio štićenika gotovo plačući molio da imaju barem malo obzira prema toj nesretnoj djeci, koja zbog novinskih napisa doživljavaju svakodnevne neugodnosti i izrugivanja, oni su demonstrativno za njegova govora napustili dvoranu.

Njihove vulgarnosti i psovke na račun Crkve i gospođe Jelene Brajše, koje sam stjecajem okolnosti slušao u gostionici prije konferencije, nisu vrijedne ovoga prostora. To su činjenice koje su na vlastitog koži osjetili mnogi, ali koje iz straha nitko ne smije izreći. Ponašali su se kao gospodari ljudskih sudbina, samouvjereni da u nekoliko rečenica mogu uništiti nečije privatno, obiteljsko, poslovno i svako drugo dostojanstvo, i svjesni da za to ne moraju polagati nikomu račun.

Djelovali su kao krvožedni čopor medijskih vukova kojima je najvažnije samo jedno – senzacija. Novinari tog profila već odavno su postali strah i trepet u Hrvatskoj!

*Autor je novinar
»Glasa Koncila«.*

Vrijeme za neutralnost

Pouzdanje u vlastitu sposobnost, snagu i energiju najbolja je opcija

JOSIP KOKIĆ

Živimo u iznimno prijelomnom razdoblju u kojem moramo odrediti svoju budućnost, a to je – nakon svih napora, brojnih pregovora i izigranih nada od Europske unije – opredijeliti se za *neutralnost* kao najbolje jamstvo u očuvanju identiteta i vlastite opstojnosti. Pouzdanje u svoju sposobnost, snagu i energiju najbolja je opcija, i uz pomoć onih koji su nam uvijek bili prijatelji kada nam je trebalo.

To se najbolje vidjelo u doba velikosrpske agresije, kada smo bili bez ičega, ali smo ih barem privremeno porazili.

Njihove veze i s Istokom i sa Zapadom kudikamo su jače i konkretnije od naših. Naše iseljeničtvo je također bilo ključno u obrani i zov Domovine sve ih je pokrenuo. Nažalost, to povjerenje je podosta izigrano i trebat će mnogo truda i energije da ga vratimo u korist svih, domovinske i iseljene Hrvatske.

Bilo bi dobro i krajnje korisno organizirati javne skupove uz televizijsko praćenje i pozvati ljude koji imaju i znanje i poštenje i kojima je njihova nacija, a to znači obitelj, narod i svi građani koji vole svoju domovinu, na srcu, i za koju su spremni mnogo riskirati za opće dobro.

Ne tako davno gospodin je Šeks u jednoj OTV-ovoj emisiji javno izjavio, u razgovoru s gospodinom Bolkovićem, da je moguća i neutralna opcija. Duboko vjerujem da je to nakon svega doista najbolje rješenje za Hrvatsku, a ako bismo snosili ozbiljne konzekvence od te tzv. međunarodne zajednice (SAD, EU), tada bi to bio još jedan dokaz da smo ispravno postupili.

A njihove priče o vlastitom suverenitetu, demokraciji i civilizacijskim dostignućima, samim time padaju u vodu i pokazuju svu licemjernost moćnika.

*Autor je predsjednik
Udruge »Siniša Glavašević«.*